

Kelime Kelime Öğretti Babam

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Haziran 2015

Gömütü hüzün ve baki ne çok duygu
Cebelleşirken gökyüzü
Hep değil mi şu gönlün
Yol bulma umudu...
Kayıp satırların izinde
Ne çok telaş
Ne çok imge saklı gülüşünde
Minik bir buse kondurdum resmine
Adını ömür bildiğim.

Ve yol verdim hüzne
Dosta düşmana nazire edercesine
Son bir izlek olsa da
Neler saklıymış meğer geride kalan
Onca yalanda.
Nedir doğru nedir yanlış
Kelime kelime öğretti babam.
Kim bilir,
Belki de bu yüzdendir
Hayata gösterdiğim tüm özen.

Tek tek biledim üzünçleri
Çiviler çaktım gönül duvarıma
Ve asılı kaldı adım
Sayfanın en sonunda.
Son bir nokta,
Bak görmez misin
Resminin tam da yanında.
Bir eksik bir fazla
Ne mi değişir,
Deme de asla.
Dünden kalan ne varsa
Hep bir telaş
Hep bir umut
Yine de gelemedim bak sona.

Son bildiğim kaçınıcı durak
Hep haykırdım oysa:
Ne olur yakamı rahat bırak,
Demekse tek teselli
Şükürlerim de saklı avuçlarımda
Üzünçler zaten hepten kıymete bindi
Gidişinden sonra.

Beterin beteri varmış meğer
Neye etsem de rağbet
Gördüm ki, öyle kolay kopmuyormuş kıyamet.
Sanrılardan örülü bir zincir zaman zaman
Yine de umutlara odaklı tüm yaşam.
Neler neler saklı, bir bilsen.
Bilmesen bile
Zaten her şey saklı bende:
Bana dair ve aykırı olsa da
Gözümü kapattığımda
Gördüğüm son rüya.